

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: **Ing. M. H.**
X

žalovaný: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2024, č. j. MPSV-2024/171332-921,
takto:

- I. Žaloba se *zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se *nepřiznává* náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Žalobce požádal o příspěvek na živobytí. Úřad práce mu ale nevyhověl, protože žalobce nedoložil podklady, k jejichž předložení ho předtím vyzval. Slovy zákona o pomoci v hmotné nouzi tedy nesplnil povinnosti žadatele o dávku stanovené zákonem a neprokázal všechny skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku. Žalovaný poté rozhodnutí úřadu práce potvrdil, byť žalobce některé podklady k odvolání dodal. Na to ovšem žalovaný z procesních důvodů nepřistoupil. A podle krajského soudu oba správní orgány postupovaly správně.

II. Rozhodnutí správních orgánů a související skutkové okolnosti

2. Žalobce podal dne 29. 5. 2024 žádost o příspěvek na živobytí. K žádosti doložil prohlášení, v němž uvedl, že je majitelem bankovního účtu č. X („bankovní účet“) a devizového účtu č. X („devizový účet“). Kromě toho uvedl, že hradí platby své matce a má přístup k jejímu bankovnímu účtu. Doložil výpisy z bankovního účtu za měsíce únor, březen a duben 2024 a potvrzení o zůstatku na devizovém účtu v částce 20,93. Dále doložil, že užívá k bydlení samostatně byt, který vlastní spolu se svou matkou. Předložil i vyúčtování za elektřinu, tepelnou energii, vodné, stočné a ostatní služby za rok 2023 i doklad o úhradě elektřiny a nájmu.
3. Úřad práce – Krajská pobočka v Brně („úřad práce“) dne 31. 5. 2024 vyzval žalobce, aby se osobně dostavil a doložil následující dokumenty:
 - kompletní položkový výpis z devizového účtu,
 - vysvětlení k příchozím platbám na bankovním účtu za měsíc duben 2024,
 - prokazatelné podklady osvědčující původ a cíl všech finančních toků,
 - smlouvy o půjčce, pokud se jednalo o půjčky,
 - disponentní právo k bankovnímu účtu matky,
 - nájemní/podnájemní smlouvu,
 - aktuální rozpis služeb a nájemného,
 - evidenční list,
 - údaje o celkovém počtu osob užívajících byt.

Úřad práce ke splnění výzvy stanovil žalobci lhůtu osmi dnů. Výzva obsahovala poučení, že nesplnění povinnosti stanovené ve výzvě může vést k nepřiznání dávky. Žalobce obdržel výzvu do vlastních rukou dne 7. 6. 2024. Úřad práce dále požádal Magistrát města Brna o sdělení, zda je žalobce vlastníkem motorového vozidla – od 18. 11. 2008 byl totiž v evidenci jako vlastník vozidla Škoda Octavia.

4. Žalobce se na úřad práce dostavil dne 17. 6. 2024. Uvedl, že devizový účet cca 25 let nepoužívá a kompletní výpisy z něj nedoložil. K příchozím úhradám na bankovním účtu uvedl, že 16. 4. 2024 mu advokát vrátil 1 000 Kč. A pokud jde o platby z 9. 4. 2024 (20 000 Kč) a 15. 4. 2024 (2 100 Kč), tak se jednalo o finanční příspěvek od matky na živobytí a potřeby žalobce. Dodal, že má přístup k bankovnímu účtu své matky, ale disponentní právo k němu nemá. Nemá ani nájemní či podnájemní smlouvu, protože je spoluvlastníkem nemovitosti. K vlastnictví automobilu měl předložit velký technický průkaz vozidla nebo prokazatelně doložit, že již není jeho vlastníkem. Žalobce také doložil prohlášení své matky, podle kterého je spoluvlastníkem bytu a že ho jako druhý spoluvlastník užívá samostatně, přičemž nájemní smlouvu nese-psali. Úřad práce závěrem jednání upozornil žalobce, že jeho původní výzva stále trvá.
5. Dne 20. 6. 2024 vydal úřad práce rozhodnutí č. j. 167100/2024/BBA („rozhodnutí úřadu práce“), kterým příspěvek na živobytí žalobci nepřiznal. Důvodem bylo nesplnění povinností podle § 49 odst. 5 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi („zákon o pomoci v hmotné nouzi“). V odůvodnění uvedl, že žalobce nedoložil veškeré doklady požadované ve výzvě, zejména aktuální rozpis služeb a nájemného, výpisy z devizového účtu za požadované období (předložil pouze potvrzení o zůstatku), a neposkytl dostatečné vysvětlení k příchozím finančním prostředkům. Úřad práce proto konstatoval, že žalobce

nesplnil povinnosti žadatele o dávku stanovené zákonem a neprokázal všechny skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku.

6. Proti rozhodnutí úřadu práce podal žalobce odvolání. Připustil, že nedoložil rozpis služeb a nákladů hrazených v rámci bydlení. Ohledně devizového účtu vysvětlil, že si jej založil v 90. letech pro cestování, ale po roce 2000 jej přestal používat a v současnosti na něm zůstává pouze 21 USD. K příchozím platbám na běžném účtu uvedl, že je kompenzovaly stejné výdaje – příchozí úhradu 5 124 Kč od matky použil na úhradu SIPO, příchozí úhradu 20 000 Kč od matky použil na úhradu dobrovolného důchodového pojistného, příchozí úhradu 2 100 Kč od matky použil na úhradu brýlí, a částka 1.000 Kč od advokáta byla vratkou zbytku z původní zálohy na právní služby. K dispozičnímu právu k účtu matky uvedl, že zřejmě takové právo má, ale nemá k tomu žádné podklady. K dotazu ohledně vozidla uvedl, že mu ho dne 9. 1. 2011 někdo ukradl, což již s Úřadem práce řešil v roce 2014. K odvolání přiložil předpis měsíční úhrady za užívání bytu, e-mailovou korespondenci s bankou ČSOB a informace o ukradeném vozidle.
7. Žalovaný ovšem rozhodnutím ze dne 31. 7. 2024, č. j. MPSV-2024/171332-921 („rozhodnutí žalovaného“) odvolání žalobce zamítl a potvrdil rozhodnutí úřadu práce. Úřad práce podle něj postupoval správně, pokud příspěvek na živobytí nepřiznal. Žalobce nesplnil povinnosti stanovené výzvou, protože ve stanovené lhůtě nedoložil doklady nezbytné pro posouzení nároku na dávku a neosvědčil všechny rozhodné skutečnosti. K dokumentům přiloženým až k odvolání (zejména předpis měsíční úhrady za užívání bytu) žalovaný nepřihlédl s odkazem na § 82 odst. 4 správního řádu, podle kterého se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů v průběhu odvolacím řízení přihlédnou jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník řízení nemohl uplatnit dříve. Žalovaný měl za to, že žalobce mohl tento doklad doložit již před vydáním rozhodnutí úřadu práce.
8. Žalovaný dodal, že k příchozím platbám na bankovní účet žalobce nedoložil požadované smlouvy o půjčkách. Podle protokolu o ústním jednání se žalobce nevyjadřoval k použití příchozích plateb ani neuvedl, že získání výpisu z devizového účtu je pro něj problematické. Úřad práce tedy neměl povinnost si dané podklady opatřovat sám, neboť důkazní břemeno ohledně osvědčení nároku na dávku je na straně žadatele, jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2016, č. j. 6 Ads 219/2015-30. Žalovaný také citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2020, č. j. 4 Ads 84/2020-59, podle kterého lze od žadatele o finanční plnění z veřejných rozpočtů spravedlivě požadovat přiměřenou součinnost při prokazování nároku na dávku.

III. Žaloba a vyjádření žalovaného

9. Žalobce ve své poměrně rozsáhlé žalobě namítá, že mu nebyla doručena výzva úřadu práce ze dne 31. 5. 2024 a nebyla mu oznámena lhůta k doplnění podkladů. Žalobce podal žádost o příspěvek 29. 5. 2024 a již 7. 6. 2024 doložil většinu požadovaných dokumentů. Při návštěvě úřadu práce dne 11. 6. 2024 zjistil, že pracovník úřadu není přítomen a kancelář je uzavřena. Další návštěva proběhla 17. 6. 2024. Žalobce na ní splnil všechny zákonné požadavky. Žalobce zdůrazňuje, že náležitosti žádosti taxativně vymezuje § 72 zákona o pomoci v hmotné nouzi a úřad práce požadoval doklady nad rámec zákona.
10. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že žalobce nedoložil rozpis služeb a nákladů hrazených v rámci bydlení podle § 72 odst. 3 písm. b) zákona o pomoci v hmotné nouzi. Tento doklad žalobce doložil až k odvolání, k čemuž žalovaný nepřihlédl s odkazem na § 82 odst. 4

správního řádu. Žalobce však argumentuje, že odvolání je opravný prostředek, v němž lze doplnit to, co nebylo možné doložit dříve. Termín „dříve“ v § 82 odst. 4 správního řádu podle žalobce neznamena „před vydáním napadeného rozhodnutí úřadu práce v prvním stupni řízení“.

11. Žalobce odmítá konstatování žalovaného, že nedoložil požadované dokumenty a nevyjádřil se k určitým skutečnostem. Tvrdí, že vše potřebné sdělil při osobních schůzkách s referentem, který tyto informace nezaznamenal do protokolu. Žalovaný se podle žalobce opírá o rozsudky Nejvyššího správního soudu, ale interpretuje je (slovy žalobce) „lstivě“ a v rozporu s jejich skutečným smyslem. Žalobce zdůrazňuje, že splnil veškeré povinnosti podle § 72 zákona o pomoci v hmotné nouzi.
12. Úřad práce a žalovaný dále neoprávněně zahrnuli jeho matku do okruhu společně posuzovaných osob. Matka žalobce:
 - není užívatelkou synova bytu, je pouze spolumajitelkou
 - užívá svůj vlastní byt na jiné adrese
 - nepodílí se se synem na úhradě společných potřeb
 - poskytuje synovi finanční pomoc na základě vzájemné osobní domluvy

Žalobce tvrdí, že by měl být posouzen jako samostatná osoba pro přiznání dávky podle § 8 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi.

13. Žalobce také tvrdí, že finanční částky poskytované matkou nejsou příjmem ve smyslu zákona o daních z příjmů, ale pouze příspěvkem k živobytí. Pokud by šlo o příjem, musel by z něj odvést daň z příjmu. Matka podle žalobce není vyplatitelem příjmu, ale pouze příspěvku na základě soukromé domluvy.
14. Žalobce poté namítá, že se úřad práce dopouští nepřímé diskriminace podle § 3 odst. 1 zákona č. 198/2009 Sb., o rovném zacházení a o právních prostředcích ochrany před diskriminací („antidiskriminační zákon“). Upozorňuje na rozdílný přístup úřadu práce při posuzování jeho žádosti o příspěvek na živobytí a jeho žádosti o doplatek na bydlení, kterou vyřídil bez problémů a průtahů. Také uvádí, že ho diskriminují za to, že používá internetové bankovníctví, čímž jsou jeho finanční pohyby více viditelné oproti osobám, které používají hotovost.
15. Žalobce poté odmítá požadavek úřadu práce na předložení bankovních výpisů s odkazem na bankovní tajemství podle § 38 zákona o bankách. Tvrdí, že úřad práce nemá zákonné oprávnění požadovat bankovní výpisy a že tím zasahuje do jeho práva na soukromí podle čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Argumentuje také právem na nedotknutelnost majetku podle občanského zákoníku.
16. Žalobce dále namítá nesmyslnost požadavku úřadu práce na předložení nájemní smlouvy, pokud je spoluvlastníkem bytu. Odvolává se na ustanovení občanského zákoníku o spoluvlastnictví (§ 1115 a násl.). Tvrdí, že spoluvlastník nemůže být zároveň nájemcem téže nemovitosti.
17. Kromě toho žalobce poukazuje na zbytečné náklady, které musel vynaložit při návštěvách registru vozidel, katastru nemovitostí a opakovaných návštěvách úřadu práce. Tvrdí, že si úřad práce mohl tyto informace zjistit sám z úředních zdrojů a že jeho postup odporuje § 6 správního řádu, který hovoří o zamezení zbytečných nákladů.

18. Žalobce také napadá používání neoficiálních formulářů úřadu práce, které podle něj požadují informace nad rámec zákonných náležitostí podle § 72 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Tvrdí, že byl nucen tyto formuláře vyplnit pod hrozbou nepřiznání dávky.
19. **Žalovaný** ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce vyhověl výzvě úřadu práce jen částečně. Podle § 49 odst. 1 písm. a) a § 49 odst. 2 písm. b) zákona o pomoci v hmotné nouzi ovšem žadatel musí osvědčit rozhodné skutečnosti a vyhovět výzvě orgánu pomoci v hmotné nouzi. K rozpisu nákladů na bydlení, který žalobce přiložil až k odvolání, žalovaný nepřihlédl v souladu s § 82 odst. 4 správního řádu, jelikož žalobce mohl doklad doložit již v prvostupňovém řízení. Žalovaný navíc upřesnil, že žalobce původně úřadu práce doložil pouze rozúčtování nákladů za rok 2023, nikoli aktuální rozpis.
20. Ohledně požadavku na předložení výpisů z účtů žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2016, č. j. 6 Ads 219/2015-30, podle kterého výpisy z účtů mohou sloužit jako podklad pro posouzení majetkových poměrů. K otázce matky jako společně posuzované osoby žalovaný uvedl, že žalobce byl posuzován samostatně.

IV. Hodnocení věci soudem

21. Žaloba *není důvodná*.
22. Podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi má žadatel o dávku povinnost osvědčit skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, na její výši nebo výplatu a na výzvu se osobně dostavit k příslušnému orgánu pomoci v hmotné nouzi, nebrání-li tomu těžko překonatelné překážky. Podle § 49 odst. 2 písm. b) zákona o pomoci v hmotné nouzi má žadatel dále povinnost vyhovět výzvě orgánu pomoci v hmotné nouzi, aby osvědčil skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, její výši nebo výplatu, a to ve lhůtě do osmi dnů ode dne doručení výzvy, neurčil-li orgán pomoci v hmotné nouzi delší lhůtu. Nesplnění těchto povinností může podle § 49 odst. 5 zákona o pomoci v hmotné nouzi vést k zamítnutí žádosti o dávku.
23. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2016, č. j. 6 Ads 219/2015-30, na nějž žalovaný odkazuje, stvrzuje, že na základě § 49 odst. 1 písm. a) a § 49 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi se důkazní břemeno ohledně osvědčení nároku na dávku přenáší na žadatele o dávku. Je povinností žadatele o příspěvek na živobytí, resp. příjemce této dávky, osvědčit své majetkové poměry. Správní orgán proto může podle § 49 odst. 2 písm. b) zákona o pomoci v hmotné nouzi vyzvat žadatele k doložení dokladů, jejichž prostřednictvím lze prokazovat jeho majetkové a sociální poměry. Jak také správně zmiňoval žalovaný, podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9.11.2020, č. j. 4 Ads 84/2020-59, lze od žadatele o finanční plnění z veřejných rozpočtů spravedlivě požadovat přiměřenou součinnost, mj. i vyhovění zákonným požadavkům správních orgánů na prokázání nároku na dávku a poskytování veškeré potřebné součinnosti při zjišťování skutkového stavu.
24. Žalobcova námitka týkající se nedoručení výzvy úřadu práce je nedůvodná. Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobci výzva byla doručena do vlastních rukou dne 7. 6. 2024. Není pak nepodstatné, že žalobce podle svých slov při návštěvě dne 11. 6. 2024 nezastihl pracovníka úřadu práce, neboť rozhodnutí správních orgánů nestojí na tom, že by snad doložení podkladů 17. 6. 2024 bylo opožděné. Byl to navíc s ohledem na to, že 15. 6. byla sobota, poslední den lhůty stanovené výzvou.

25. Soud se dále zabýval otázkou, zda úřad práce mohl požadovat předložení všech dokumentů uvedených ve výzvě. Žalobce namítá, že náležitosti žádosti taxativně vymezuje § 72 zákona o pomoci v hmotné nouzi a že úřad práce požadoval doklady nad rámec zákona.
26. Podle § 72 odst. 3 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi musí žadatel k žádosti o příspěvek na živobytí přiložit doklady o výši příjmu žadatele v rozhodném období. Již opakovaně zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2016, č. j. 6 Ads 219/2015-30, poté opravdu připouští, že výpisy z účtů mohou sloužit jako nutný podklad pro posouzení majetkových poměrů. Z toho vyplývá, že požadavek Úřadu práce na doložení výpisů z účtů byl zcela legitimní a v souladu se zákonem.
27. Nelze souhlasit ani s námitkou žalobce, že finanční částky poskytované mu matkou nejsou *pro účely zákona o pomoci v hmotné nouzi* příjmem. Pro účely posouzení nároku na dávku je nezbytné zjistit veškeré finanční toky, které žadatel má, a to bez ohledu na jejich formální označení.
28. Podle § 72 odst. 3 písm. e) a f) zákona o pomoci v hmotné nouzi musí žadatel k žádosti o příspěvek na živobytí také přiložit doklad o výši a úhradě nájemného, popřípadě o výši obdobných nákladů spojených s vlastnickou formou bydlení, doklad o výši pravidelných úhrad za služby bezprostředně spojené s užíváním bytu a rozpis těchto služeb. *Žalobce sám v odvolání připustil, že tento rozpis nákladů na bydlení nedoložil.* Nadto je nutné zdůraznit, že § 49 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi ukládá žadateli povinnost včas osvědčit všechny skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, což zahrnuje i předložení dokladů o majetkových poměrech žadatele.
29. Pokud pak žalobce doložil rozpisu nákladů na bydlení až k odvolání, pak se soud ztotožňuje se závěrem žalovaného, který k tomuto dokladu nepřihlédl v souladu s § 82 odst. 4 správního řádu. Podle tohoto ustanovení se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů v odvolání přihlédně jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Žalobce dané ustanovení nevykládá správně. Účelem § 82 odst. 4 správního řádu je zajistit účinnost řízení před úřadem práce, kterou by podstatně snižovalo, pokud by mohl žadatel zákonné náležitosti své žádosti plnit až v rámci odvolacího řízení – tj. dávno poté, co uplyne lhůta, ve které to měl původně učinit podle výzvy úřadu práce.
30. Žalobce přitom nijak nevysvětlil, proč nemohl tento doklad předložit již v průběhu řízení před úřadem práce. Předpis měsíční úhrady za užívání bytu, který připojil k odvolání, mohl předložit již dříve, neboť se jedná o běžný doklad, který je žalobci jako spoluvlastníkovi bytu k dispozici. Navíc je nutno podotknout, že doklad, který žalobce původně doložil úřadu práce, byl rozúčtováním nákladů za rok 2023, nikoliv aktuální rozpis, který je nezbytný pro stanovení odůvodněných nákladů na bydlení.
31. Pokud jde o požadavek na předložení nájemní smlouvy, tak v tomto konkrétním případě má žalobce pravdu. Bylo nelogické, aby jako spoluvlastník nemovitosti musel dokládat nájemní smlouvu. Ve spise je totiž výpis z katastru nemovitostí, který dokládá jeho spoluvlastnické právo. Tento závěr však nic nemění na tom, že žalobce nesplnil výzvu v jiných výše uvedených aspektech. A nemá to proto dopad na zákonnost rozhodnutí žalovaného a úřadu práce jako celku.
32. Co se týče námítky žalobce ohledně zahrnutí jeho matky do okruhu společně posuzovaných osob, tak tato námitka není opodstatněná. Jak vyplývá z rozhodnutí správních orgánů,

žalobce se pro účely příspěvku na živobytí posuzoval samostatně. Otázky týkající se příspěvků od matky a žalobcova přístupu k jejímu účtu se zkoumaly nikoliv z hlediska společného posuzování osob, ale z důvodu zjištění úplných majetkových poměrů žalobce, což je pro posouzení nároku na dávku nezbytné.

33. K námitce diskriminace soud uvádí, že rozdílný přístup úřadu práce při posuzování žalobcovy žádosti o příspěvek na živobytí a žádosti o doplatek na bydlení nezakládá diskriminaci ve smyslu antidiskriminačního zákona. Každá dávka má svá specifika a kritéria, která je nutné pro její přiznání splnit. Skutečnost, že jedna žádost byla vyřízena bez problémů, zatímco u druhé byly třeba další podklady, není projevem diskriminace, ale výsledkem odlišných zákonných požadavků pro jednotlivé typy dávek. Stejně tak nelze hovořit o diskriminaci uživatelů internetového bankovníctví. Požadavek na doložení finančních toků se vztahuje na všechny žadatele bez ohledu na způsob, jakým nakládají se svými finančními prostředky.
34. Ohledně námitky bankovního tajemství a práva na soukromí soud opakuje, že žadatel o dávku má podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi povinnost osvědčit skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku. Pokud tyto skutečnosti nelze zjistit jinak než prostřednictvím výpisů z účtů, je na žadateli, aby tyto výpisy předložil. Nejde o neoprávněný zásah do soukromí, ale o zákonem stanovený postup, který je nezbytný pro posouzení nároku na dávku. Žadatel má samozřejmě možnost tyto doklady nepředložit. Musí však počítat s důsledky, které z toho plynou, tedy s nepřiznáním dávky pro nesplnění zákonných podmínek.
35. Námitka týkající se zbytečných nákladů, které žalobce musel vynaložit při návštěvách různých úřadů, rovněž není důvodná. Podle § 6 správního řádu správní orgán postupuje tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, a dotčené osoby co možná nejméně zatěžuje. To však neznamená, že by měl správní orgán obstarat veškeré podklady sám. Naopak, jak soud již vícekrát výše uvedl, důkazní břemeno ohledně osvědčení nároku na dávku leží na žadateli. Pokud žalobce musel navštívit registr vozidel či katastr nemovitostí, jednalo se o běžný důsledek jeho povinnosti doložit skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku.
36. K námitce používání neoficiálních formulářů úřadem práce soud uvádí, že pokud tyto formuláře sloužily k získání informací nezbytných pro posouzení nároku na dávku, není jejich použití v rozporu se zákonem. Rozhodující je, zda požadované informace měly relevanci pro posouzení nároku na dávku, což v tomto případě měly.
37. Soud proto shrnuje, že rozhodnutí žalovaného je zákonné a věcně správné. To platí i pro rozhodnutí úřadu práce. Žalobce nesplnil povinnosti stanovené výzvou a ve stanovené lhůtě nedoložil doklady, které byly nezbytné pro posouzení nároku na dávku. Neosvědčil tedy všechny rozhodné skutečnosti. Bylo v jeho zájmu, aby poskytl potřebnou součinnost a nutné skutečnosti osvědčil, neboť výzva obsahovala jasné poučení o možných následcích v případě nesplnění uložených povinností. Úřad práce proto rozhodl o nepřiznání příspěvku na živobytí po právu a žalovaný jeho rozhodnutí správně potvrdil.
38. Z těchto důvodů tedy námitky žalobce nebyly důvodné.

V. Závěr a náklady řízení

39. Krajský soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné. Proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 soudního řádu správního).

40. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly (§ 60 soudního řádu správního).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát.

Brno, 30. dubna 2025

Martin Kopa, v. r.
samosoudce